

Arrest

nr. 291 658 van 10 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. SOETAERT verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd door de Italiaanse autoriteiten erkend als vluchteling.

Op 10 mei 2017 diende verzoeker een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 31 oktober 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag om een verblijfskaart (bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Op 23 december 2019 diende verzoeker een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 20 juni 2019 weigerde de gemachtigde opnieuw de aanvraag (bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Op 6 november 2020 diende verzoeker een derde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgische moeder.

Op 3 mei 2021 weigerde de gemachtigde de aanvraag opnieuw (bijlage 20, zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 262 617 van 19 oktober 2021 verwierp de Raad dit beroep. Verzoeker diende tegen dit arrest geen beroep in bij de Raad van State, hij dient dan ook de kracht van gewijsde van dit arrest te respecteren.

Op 23 juni 2022 diende verzoeker een vierde aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische moeder (bijlage 19ter).

Op 19 december 2022 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.06.2022 werd ingediend door:

<i>Naam. M. B.</i>	<i>Voorna(a)m(en): D.</i>	<i>Nationaliteit: vluchteling</i>
<i>Geboortedatum: [...]1997</i>	<i>Geboorteplaats: Kinshasa</i>	<i>R.R.: [...]</i>
<i>Verblijvende te: [...] AALST</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met M. B. J. (RR: ...), zijn Belgische moeder. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als "ten laste" te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene zijn vorige aanvraag dateert van 06.11.2020. Deze aanvraag werd op 03.05.2021 geweigerd, door middel van een bijlage 20 (zonder bevel) omdat werd vastgesteld dat betrokkene reeds geruime tijd zélf tewerkgesteld was, hetgeen niet te rijmen valt met de bewering ten laste te zijn. Betrokkene stelde beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar bij arrest n°262 617, dd.19.10.2021 (betekend op 22.10.2021) werd dit beroep verworpen.

Betrokkene legt ter staving van het ten laste zijn, 1 ontvangstbewijs voor van het verzenden van geld via Western Union dd 14.01.2016 ten bedrage van 100 euro. Hiermee wil betrokkene het ten laste zijn van zijn moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging

aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken opnieuw totaal ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene, reeds voorafgaand aan de aanvraag en tot op heden, zelf geruime tijd tewerkgesteld is. Om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Wei integendeel, het omgekeerde lijkt het geval te zijn, hetgeen ook werd beschreven in de vorige weigeringsbeslissing dd 03.05.2021 en door de raadsman wordt bevestigd: betrokkene dient referentiepersoon financieel bij te staan. Het dossier bevat verder ook geen bewijzen dat de referentiepersoon in staat zou zijn betrokkene ten laste te nemen. Uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat zij over een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van 1048,47 euro beschikt en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon dus ontoereikend zijn om betrokkene ten laste te nemen. In casu volstaat echter de vaststelling dat betrokkene zelf nog altijd tewerkgesteld is om onderhavige aanvraag opnieuw negatief te beoordelen.

De tewerkstelling van betrokkene is dus een voldoende zwaarwichtig argument waardoor hij het verblijfsrecht als familielid niet rechtmatig kan uitoefenen. Betrokkene is een jonge man die wel degelijk er toe in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in art. 40ter juncto 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat zij op de hoogte is van betrokkenes tewerkstelling en dat het onvermogen in het land van herkomst onbewezen blijft. Na enkele jaren is het aannemelijk dat betrokkene dit dus niet kan aantonen. Het heeft dus geen zin aanvragen te blijven indienen. Evenwel dient te worden opgemerkt dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet verder onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf eventueel andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981. Verder voert verzoeker eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"A. Liminaires

La situation aujourd'hui connue est la suivante :

- *Le requérant a un statut de réfugié (reconnu par un pays de l'Union : Italie)*
- *Sa famille réside sur le territoire (mère et 2 sœurs)*
- *Suite à une séparation, le soutien financier (par son travail) du requérant est indispensable pour la famille.*

La partie adverse se contente d'une lecture linéaire de l'article 40 ter de la Loi.

Alors que des éléments concrets ont été avancés pour justifier une demande de regroupement familial d'autant que deux demandes conformes ont été introduites, et laissées pourtant sans suite.

B. Principes

- Article 7 de la Charte :

Article 7 Respect de la vie privée et familiale

Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de ses communications.

- *Déclaration universelle des droits de l'homme* : « la famille est l'élément naturel et fondamental de la société et a droit à la protection de la société et de l'État », la plupart des instruments internationaux concernant les droits de l'homme contiennent des dispositions pour la protection de l'unité de la famille

- *Considérants de la Directive 2004/38*

(6) En vue de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme et sans préjudice de l'interdiction des discriminations fondées sur la nationalité, la situation des personnes qui ne sont pas englobées dans la définition des membres de la famille au titre de la présente directive et qui ne bénéficient donc pas d'un droit automatique d'entrée et de séjour dans l'État membre d'accueil devrait être examinée par ce dernier sur la base de sa législation nationale, afin de décider si le droit d'entrée ou de séjour ne pourrait pas être accordé à ces personnes, compte tenu de leur lien avec le citoyen de l'Union et d'autres circonstances telles que leur dépendance pécuniaire ou physique envers ce citoyen.

(13) Il convient de limiter l'obligation d'avoir une carte de séjour aux membres de la famille des citoyens de l'Union qui ne sont pas ressortissants d'un État membre pour les périodes de séjour supérieures à trois mois.

Il convient de lire les articles 40 et suivants avec les arrêts de la CJUE :

- CJUE - 5 mai 2022 C-451/19 et C-532/19 *Subdelegacion del Gobierno en Toledo c. XU et QP*

1) L'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à ce qu'un État membre rejette une demande de regroupement familial introduite au profit d'un ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille d'un citoyen de l'Union qui possède la nationalité de cet État membre et qui n'a jamais exercé sa liberté de circulation, au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas, pour lui et ce membre de sa famille, de ressources suffisantes afin de ne pas devenir une charge pour le système national d'assistance sociale, sans qu'il ait été examiné s'il existe une relation de dépendance entre ledit citoyen de l'Union et ledit membre de sa famille d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, le même citoyen de l'Union serait contraint de quitter le territoire de l'Union européenne pris dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut de citoyen de l'Union.

- CJUE.27.02.2020.C.836.18

2) L'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'une relation de dépendance, de nature à justifier l'octroi d'un droit de séjour dérivé au titre de cet article, n'existe pas au seul motif que le ressortissant d'un État membre, majeur et n'ayant jamais exercé sa liberté de circulation, et son conjoint, majeur et ressortissant d'un pays tiers, sont tenus de vivre ensemble, en vertu des obligations découlant du mariage selon le droit de l'État membre dont le citoyen de l'Union européenne est ressortissant.

Selon la doctrine [EDEM mars 2020], il nous est enseigné : « En d'autres termes, l'arrêt commenté nous enseigne que les autorités nationales, pour garantir un effet utile à l'article 20 TFUE, sont tenues de procéder à un examen individualisé et minutieux de chaque demande de regroupement familial et, pour ce faire, sont obligées de prendre en compte, dans leur examen, le respect des droits fondamentaux, dont celui au respect de la vie privée et familiale. »

Votre Conseil a également arrêté de manière conforme ce qui suit :

- L'article 42, § 1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que s'il n'est pas satisfait à la condition relative au caractère suffisant des ressources visée aux articles 40bis, § 4, alinéa 2 et 40ter, § 2, alinéa 2, 1°, l'Office des étrangers doit déterminer- en fonction des besoins propres du regroupant et des

membres de sa famille - les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

L'article 40ter, § 2, alinéa 2, 1° de la loi du 15 décembre 1980 impose, pour l'examen de la suffisance des moyens de subsistance, que le regroupant belge dispose lui-même de ces ressources. Par contre, dans le cadre de l'évaluation des besoins propres, prévue par l'article 42, § 1, alinéa 2 de la loi, il y a lieu de tenir compte des besoins du regroupant et des membres de sa famille. Cet article ne prévoit pas que les revenus du regroupé ne pourraient être pris en considération dans le cadre de cette évaluation.

Il est évident que le fait que le requérant dispose de revenus propres a une incidence sur l'examen des moyens de subsistance dont le regroupant belge et les membres de sa famille ont besoin afin de ne pas tomber à charge des pouvoirs publics. Dans le cadre de l'analyse de besoins propres, l'Office des étrangers doit donc tenir compte des éventuels revenus propres du requérant. Pour le surplus, les allocations familiales doivent également entrer en compte pour l'examen de ces besoins propres.[RW n° 270.395 - 22 mars 2022 RDE 2022 n°214 P. 68]

*

-L'Article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'union européenne (2016/C 202/02) dispose :

Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a)le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b)le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c)l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

L'article 42, § 1er, al. 1er, de la même loi prévoit que:

« Art. 42. § 1er. Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminées par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier. »

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs prévoient que :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les travaux préparatoires de la loi indiquent l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle :

« À l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » .

Selon une jurisprudence constante du Conseil d'Etat :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision; que la motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce; que l'étendue

nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise; que l'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (le requérant souligne).

« Il convient de rappeler que cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'Etat de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés ».

L'article 62, § 2, al. 1er, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'État s'y opposent. »

Dans le cadre de son contrôle de légalité, Votre Conseil ne peut substituer son appréciation à celle de l'autorité, mais 11 peut en revanche vérifier l'adéquation et le caractère raisonnable de la décision entreprise et, le cas échéant, constater l'erreur manifeste d'appréciation de l'autorité.

Les principes de bonne administration réunissent un ensemble de devoirs qui s'imposent à toute administration soucieuse d'agir et d'exercer son pouvoir d'appréciation comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au respect de l'intérêt général et de la légalité . Parmi ces devoirs figurent notamment l'obligation de collaboration procédurale et le devoir de soin ou minutie.

Il ressort de la jurisprudence du Conseil d'État qu'en vertu du devoir de minutie : « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (le requérant souligne).

C. Développements

1. Monsieur a donc bien introduit une demande de regroupement familial [Il incombe à l'administration d'interpréter la demande du requérant dans un sens qui est susceptible d'avoir pour lui l'effet qu'il recherche ou à tout le moins de l'inviter à introduire une demande en ce sens en bonne et due forme. (n° 107.426 (Prés. XV Réf.), 6 juin 2002 M. Leroy (R.).]

2. Dans sa demande, il faisait notamment valoir les éléments suivants :

In huidige geval :

Hij zal in 2015 internationale bescherming verkrijgen in Italië.

Hij is er op heden gevestigd.

Mijnheer werkt in een koekjesfabriek en doet de voorbereidingen in de banketbakkerijsector, een beroep dat een beetje in onbruik is geraakt in België.

De moeder werkt als interimaris en trekt een werkloosheidsvergoeding. J. zit in het 6e middelbaar (geboren in 2004) A. is geboren in 2006 en zit in het 3e middelbaar.

Gevolgen : deze band werd onlangs wettelijk verankerd:

Art. 375bis. De grootouders hebben het recht persoonlijk contact met het kind te onderhouden. [- Alle broers en zussen hebben op elke leeftijd het recht persoonlijk contact met elkaar te onderhouden.]- Datzelfde recht kan aan ieder ander persoon worden toegekend, indien hij aantoont dat hij met het kind een bijzondere affectieve band heeft.

Art. 387septiesdecies. [- Minderjarige broers en zussen hebben het recht om niet van elkaar te worden gescheiden.

Deze teksten moeten natuurlijk in het voordeel van J. en A. worden gelezen.

B.18.1. Zowel artikel 22bis, lid 4, van de grondwet als artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind bepalen dat voor de rechterlijke instanties de belangen van het kind de eerste overweging vormen bij alle beslissingen die het kind aangaat. Artikel 22bis, lid 5 van de grondwet bepaalt dat de wetgever steeds de belangen van het kind als eerste overweging moet waarborgen. GwH - 28 februari 2019 - nr 36/2019, JDJ, nr 386, p 33

Hieruit blijkt dat de eerbiediging van het gezinsleven uitdrukkelijk wordt erkend. Het HvJ-EU stelt eveneens dat alle beslissingen deze elementen moeten in overweging nemen.

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, het arrest van 27/02/2020 en artikel 25/2 van het koninklijk besluit vormen de basis van huidige aanvraag.

Over de rechten tussen broers en zussen is er weinig bepaald in ons rechtssysteem.

Mijnheer woont sinds mei 2017 bij zijn familie, hetzij al meer als 4 jaar. Hij werkt en heeft gezorgd voor zijn moeder en zijn broer en zus.

Er werd hem verweten dat hij niet kon uitleggen waarom een gezinsleven in Italië niet mogelijk zou zijn.

Deze redenering houdt op zich een verkapt verzoek in om drie Belgische onderdanen, waaronder twee minderjarigen, van het nationale grondgebied te verwijderen (zie EVRM-protocol).

Uit het onderhavige geval blijkt duidelijk dat de man in België een beroep uitoefent waarvan vaststaat dat er een tekort aan is.

Dat hij zijn moeder en zussen financieel steunt.

Dat hij al meer dan 4 jaar in ons land woont (zonder financieel afhankelijk te zijn van iemand anders - integendeel, hij is het die 3 Belgen in staat heeft gesteld een menswaardig bestaan te leiden.

Op de vraag of een gezinsleven in België zou mogelijk zijn, moet rekening worden gehouden met:

- het gebrek aan voldoende huisvesting in Italië*
- het gebrek aan werk in Italië ;*
- het gebrek aan beheersing van de taal door de kinderen en de moeder,*
- ...*

Mijnheer heeft door zijn werk of door de banden die hij heeft kunnen aanknopen, ook een echt privé-leven kunnen opbouwen in België.

Is het verzoek van Mijnheer niet legitiem?

Zijn die van J. en A. niet legitiem?

Het verzoek van de moeder is wel degelijk legitiem.

Het geval in kwestie voldoet aan de criteria voor de erkenning van het gezins- en privéleven van een persoon (gezin en werk)

Manifestement il existe des liens d'interdépendance entre chaque membre de la famille (affective mais aussi financière).

Dans sa décision, la partie adverse n'a aucunement tenu compte de ces éléments.

Non seulement elle n'a pas examiné la question de la vie familiale existant entre le requérant et sa mère et ses sœurs, mais elle n'a non plus apprécié la situation de dépendance existant entre les membres de cette famille - ou encore la vie privée du requérant.

3. Pourtant, la Cour de justice a considéré que:

« 35 A cet égard, il convient de rappeler que, selon une jurisprudence constante, l'article 20 TFUE confère à toute personne ayant la nationalité d'un Etat membre le statut de citoyen de l'Union, lequel a vocation à

être le statut fondamental des ressortissants des Etats membres [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 47 ainsi que jurisprudence citée].

36 La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des Etats membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 48 ainsi que jurisprudence citée].

37 Dans ce contexte, la Cour a jugé que l'article 20 TFUE s'oppose à des mesures nationales, y compris des décisions refusant le droit de séjour aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, qui ont pour effet de priver les citoyens de l'Union de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par leur statut [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 49 ainsi que jurisprudence citée].

38 En revanche, les dispositions du traité concernant la citoyenneté de l'Union ne confèrent aucun droit autonome aux ressortissants d'un pays tiers. En effet, les éventuels droits conférés à de tels ressortissants sont non pas des droits propres auxdits ressortissants, mais des droits dérivés de ceux dont jouit le citoyen de l'Union. La finalité et la justification desdits droits dérivés se fondent sur la constatation que le refus de leur reconnaissance est de nature à porter atteinte, notamment, à la liberté de circulation du citoyen de l'Union [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 50 ainsi que jurisprudence citée].

39 A cet égard, la Cour a déjà constaté qu'il existe des situations très particulières dans lesquelles, en dépit du fait que le droit secondaire relatif au droit de séjour des ressortissants de pays tiers n'est pas applicable et que le citoyen de l'Union concerné n'a pas fait usage de sa liberté de circulation, un droit de séjour doit néanmoins être accordé à un ressortissant d'un pays tiers, membre de la famille dudit citoyen, sous peine de méconnaître l'effet utile de la citoyenneté de l'Union, si, comme conséquence du refus d'un tel droit, ce citoyen se voyait obligé, en fait, de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble, le privant ainsi de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par ce statut [arrêt du 8 mai 2018, K.A. e.a. (Regroupement familial en Belgique), C-82/16, EU:C:2018:308, point 51].

53 Partant, lorsque l'autorité nationale compétente est saisie, par un ressortissant d'un pays tiers, d'une demande d'octroi d'un droit de séjour aux fins d'un regroupement familial avec un citoyen de l'Union, ressortissant de l'Etat membre concerné, cette autorité ne saurait rejeter, de manière automatique, cette demande au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas de ressources suffisantes. Il lui incombe, au contraire, d'apprécier, sur le fondement des éléments que le ressortissant d'un pays tiers et le citoyen de l'Union concernés doivent pouvoir librement lui apporter et en procédant, si besoin est, aux recherches nécessaires, s'il existe, entre ces deux personnes, une relation de dépendance telle que décrite au point 39 du présent arrêt, de telle sorte qu'un droit de séjour dérivé doit, en principe, être accordé à ce ressortissant, au titre de l'article 20 TFUE (voir, en ce sens, arrêt du 10 mai 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, points 75 à 77).

54 Eu égard aux considérations qui précèdent, il convient de répondre à la seconde question que l'article 20 TFUE doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à ce qu'un Etat membre rejette une demande de regroupement familial, introduite par le conjoint, ressortissant d'un pays tiers, d'un citoyen de l'Union qui possède la nationalité de cet Etat membre et qui n'a jamais exercé sa liberté de circulation, au seul motif que ce citoyen de l'Union ne dispose pas, pour lui et son conjoint, de ressources suffisantes afin de ne pas devenir une charge pour le système national d'assistance sociale, sans qu'il ait été examiné s'il existe une relation de dépendance entre ledit citoyen de l'Union et son conjoint d'une nature telle que, en cas de refus d'octroi d'un droit de séjour dérivé à ce dernier, le même citoyen de l'Union serait contraint de quitter le territoire de l'Union pris dans son ensemble et serait ainsi privé de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par son statut. »

4. Au regard de cet arrêt, il appartenait à la partie adverse de vérifier si, au vu de la (interdépendance) entre le requérant et sa famille, mais aussi entre le requérant et les deux sœurs dont il s'occupe au quotidien et en raison du refus d'accorder un droit de séjour au requérant, la famille risquait de devoir quitter le territoire de l'Union européenne et donc, d'être privée de la jouissance effective de l'essentiel des droits conférés par le statut de citoyen de l'UE.

Or la partie adverse ne l'a pas fait, alors qu'il existe une obligation de motivation imposée à la partie adverse.

5. En ne prenant pas en considération (motivation) les éléments démontrant la vie familiale et/ou privée du requérant sur le territoire ainsi que la dépendance existant entre le requérant et sa famille, la partie adverse a violé :

- *l'article 42 de la loi du 15.12.1980 qui lui impose de tenir compte de l'ensemble des éléments du dossier ;*
- *les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et 62 de la loi du 15.12.1980 qui lui impose de motiver la décision de manière claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce ;*
- *les principes de bonne administration, en particulier le devoir de minutie qui lui impose de procéder à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire ;*
- *l'article 20 du TFUE, lu à la lumière de la jurisprudence de la CEDH ;*
- *l'article 8 de la CESDH/ 7 de la Charte*
- *l'article 62 de la Loi.*

6. On ne peut également comprendre les raisons de la non-prise en considération des demandes introduites sur pied de l'article 9 de la Loi lu avec l'article 25/2 de 1' A.R du 8 octobre 1981 (cf point 1)

Que cette demande visait donc bien la possibilité pour Monsieur de pouvoir travailler en assumant ses responsabilités familiales.

On peut doit donc s'interroger sur les motifs de ces absentions qui ne sont cependant pas conformes - ce qui vicie également la décision attaquée au vu des effets de celle-ci.

Il y a donc lieu d'annuler la décision attaquée.

*

Le conseil a pu rappeler l'arrêt de la CJUE du 4 mars 2010 (C-578/08. Chakroun).}3 la partie adverse ne pouvait donc simplement ignorer cette demande d'autant qu'elle émanait d'un réfugié reconnu [N'est-il pas de jurisprudence qu'un réfugié statutaire a le droit de s'installer dans un autre pays de l'Union européenne pour se rapprocher d'un membre de sa famille].

Il ressort clairement de la jurisprudence de la Cour que la demande de regroupement familiale est une demande de reconnaissance de la vie familiale et que l'État doit aussi prendre en compte dans le cadre de cette demande tous les éléments, et ce par une procédure appropriée.

Cette demande lui a, par ailleurs, permis de travailler, et donc de soutenir sa famille financièrement - ce qu'il fait en définitive depuis son arrivée sur le territoire ce qui lui donc également permet de développer une vie privée.

Il y a donc bien eu en l'espèce par une lecture linéaire de la disposition et donc une automaticité non conforme sans examen à la lumière des droits fondamentaux et, plus particulièrement, du droit au respect de la vie familiale consacré tant par la CEDH que par la Charte.

Il y a manifestement une motivation non conforme. Même si la décision entreprise a été sans ordre de quitter, elle a des effets juridiques importants (dont le droit au travail, à la santé,).

À défaut de constater l'illégalité manifeste de la décision attaquée, manifestement et lu avec notamment les articles 20 du TFUE, 7 de la Charte, la Directive 2004/38, il conviendrait de saisir préalablement la Cour de Justice de l'Union Européenne en posant la question suivante : un réfugié reconnu dans un pays de l'union peut-il venir s'établir, s'il y travaille, dans un autre pays de l'Union rejoindre sa maman qui est une citoyenne européenne (belge)?

Enfin si votre Conseil estime qu'il ne découle pas obligation de motivation de part la partie adverse découlant des arrêts de la CJUE, il convient alors de faire référence à l'article 52 de FAR du 8 octobre 1981 en constatant que le requérant que la date est trop tardive."

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij artikel 7 van het Handvest en enkele overwegingen van de Burgerschapsrichtlijn.

Volgens verzoeker volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat om de effectiviteit van artikel 20 van het VWEU te garanderen een individueel en minutieus onderzoek nodig is van elk verzoek om gezinshereniging en dat hierbij het respect voor de grondrechten moet gewaardeerd worden.

Specifiek met betrekking tot artikel 42 van de Vreemdelingenwet, haalt verzoeker aan dat in het geval niet voldaan is aan de vereiste van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, de Dienst Vreemdelingenzaken, in het licht van de behoeften eigen aan de gezinshereniger en zijn gezinsleden, moet bepalen hoeveel bestaansmiddelen nodig zijn opdat zij in hun behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet legt op dat de Belg zelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Daarentegen voorziet artikel 42 van de Vreemdelingenwet in het kader van de evaluatie van de behoeften niet dat geen rekening mag gehouden worden met de eigen middelen waarover de verzoeker beschikt. Het is evident dat het feit dat de verzoeker over eigen middelen beschikt een gevolg heeft voor de behoefteanalyse en de middelen die verzoeker en de gezinshereniger nodig hebben om niet ten laste te vallen van de overheid. In dat kader dient de Dienst Vreemdelingenzaken wel rekening te houden met de eventuele inkomsten eigen aan verzoeker.

Verder geeft verzoeker nog een theoretische toelichting bij artikel 41 van het Handvest, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Concreet citeert verzoeker uit zijn begeleidend schrijven bij het verzoek om gezinshereniging, waarin hij is ingegaan op artikel 22bis van de Grondwet, artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, artikelen 375bis en 387 septiesdecies zonder verdere bepaling, artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, "het" arrest van 27 februari 2020 zonder verdere precisering en artikel 25/2 van "het" koninklijk besluit zonder verdere precisering. Verzoeker voert aan dat de gemachtigde niet op concrete wijze het familieleven tussen verzoeker en zijn moeder en zussen heeft onderzocht, noch de afhankelijkheidsverhouding. Vervolgens citeert verzoeker uitgebreid uit het arrest van het Hof van Justitie van 27 februari 2020, C-836/18 (hierna: het arrest RH). Hij meent dat de gemachtigde had moeten verifiëren of, in het licht van de afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie, en tussen verzoeker en zijn twee zussen, er een risico bestaat dat het gezin het grondgebied van de Unie moet verlaten en dus niet langer kan genieten van de rechten die voortvloeien uit het Unieburgerschap. Dit is niet gebeurd, terwijl er dienaangaande een motiveringsplicht bestaat in hoofde van de gemachtigde. Door het gezins- en privéleven niet in overweging te nemen van verzoeker, evenals de afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn familie, heeft de gemachtigde volgens verzoeker artikel 42 van de Vreemdelingenwet geschonden, evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 20 van het VWEU, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Indien de Raad evenwel van mening zou zijn dat er geen motiveringsplicht voortvloeit uit de arresten van het Hof van Justitie, is het gepast te wijzen op artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en vast te stellen dat de beslissing te laat werd genomen.

Verder kan men volgens verzoeker evenmin de redenen begrijpen van de niet inoverwegingname van de aanvragen ingediend op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, gelezen samen met artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit.

Vervolgens verwijst verzoeker naar het arrest Chakroun en stelt hij dat de gemachtigde niet zomaar zijn aanvraag kon negeren, zeker nu die komt van een erkende vluchteling. Hij stelt zich de vraag of een vluchteling niet het recht heeft zich in een ander Unieland te vestigen om dichterbij zijn familie te zijn. Hij stelt dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat een verzoek om gezinshereniging een verzoek betreft van erkenning van het gezinsleven en dat de overheid in het kader van een dergelijke aanvraag alle elementen moet in overweging nemen.

Tot slot verzoekt verzoeker de Raad tot het stellen van een prejudiciële vraag of een erkend vluchteling die werkt, het recht heeft zich te vestigen in een andere lidstaat, teneinde zijn moeder te vervolgen.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat enerzijds verzoeker, die ouder is dan 21 jaar en moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon, dit niet aantoonst daar hij zelf nog steeds tewerkgesteld is. Tegelijk stelt de gemachtigde dat veeleer de omgekeerde situatie het geval is, met name dat verzoeker zijn moeder financieel moet bijstaan. Anderzijds wijst de gemachtigde op het feit dat verzoekers moeder niet over afdoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker ten laste te nemen. De gemachtigde erkent dat de referentiepersoon loonfiches heeft voorgelegd, waar weliswaar maar een gemiddeld maandinkomen van 1048,47 euro uit blijkt, zodat deze ontoereikend zijn om verzoeker ten laste te nemen.

De gemachtigde concludeert dat de tewerkstelling van verzoeker sowieso reeds een argument is om het verblijfsrecht als familielid te weigeren aangezien er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 40ter juncto 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad oefent een wettigheidscontrole uit, hierbij behoort het niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of zij bij de beoordeling van die feiten, in de materiële of formele motivering van de beslissing, geen manifeste appreciatiefout heeft begaan door kennelijk onredelijk te handelen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de vraag of een manifeste appreciatiefout wordt begaan, wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde in casu artikel 40ter juncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40ter, § 2:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2°[...].

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid 3°:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;" (eigen onderlijnen)

Nu verzoeker ouder is dan 21 jaar, blijkt uit het voorgaande dat verzoeker pas een verblijfsrecht in functie van zijn Belgische moeder kan laten gelden als hij ten laste is van haar of haar eventuele partner.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet betwist dat hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing tewerkgesteld was. Verzoeker gaat ervan uit dat zijn huidige tewerkstelling de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht niet in de weg mag staan, doch de Raad kan dit niet volgen.

De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019: *"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing."*

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker zelf geen unieburger is, althans hij haalt niet aan ondertussen de Italiaanse nationaliteit te hebben, en dat de referentiepersoon zijnde zijn Belgische moeder weliswaar een unieburger is maar dat niet blijkt dat zij gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Bijgevolg valt deze situatie niet onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn (zie artikel 3, 1 van de Burgerschapsrichtlijn). Verzoeker, die derdelander is, kan in een dergelijke situatie geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de Burgerschapsrichtlijn of artikel 21 van het VWEU [zie in die zin HvJ 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak of HvJ 27 februari 2020, RH C-836/18, punt 29 (hierna: het arrest RH)]. Ten overvloede, mocht de situatie alsnog onder de Burgerschapsrichtlijn vallen, quod certe non, dan blijkt ook uit het arrest Reyes, punten 30 en 31 dat de descendent van een Unieburger moet aantonen dat hij te zijnen laste was in het land van herkomst en dat enkel het niet langer ten laste zijn van de burger van de Unie wanneer de descendent "het verblijfsrecht eenmaal heeft gekregen" hem niet kan tegengeworpen worden, noch "eventuele vooruitzichten om werk te vinden in het gastland". De Raad merkt dan ook op dat het daadwerkelijk hebben van werk en het puren van een loon hieruit gedurende de periode dat de vestigingsprocedure loopt en er dus nog geen verblijfsrecht werd erkend en het verblijf nog niet werd toegestaan, zoals in casu, door het Hof niet gekwalificeerd werd als omstandigheden die vallen onder het begrip "ten laste". De gemachtigde kon dus, zelfs in lijn met het Unierecht, vaststellen dat verzoeker over persoonlijke bestaansmiddelen uit tewerkstelling beschikt en bijgevolg vermogend is, zodat het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen niet afdoende blijkt. Het feit dat verzoeker niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van zijn Belgische moeder, in functie van wie hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, kan op zich reeds de beslissing schragen.

Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde de bestreden beslissing inderdaad ook subsidiair heeft gestoeld op het argument dat de Belgische referentiepersoon niet beschikt over toereikende en stabiele bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te kunnen nemen. In principe is de gemachtigde op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ertoe gehouden indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° niet is voldaan, te bepalen - op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden - welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste

te vallen van de openbare overheden. Echter, zoals supra gesteld, kan de bestreden beslissing reeds afdoende steunen op de vaststelling dat verzoeker niet ten laste is van zijn Belgische moeder en kan het niet uitvoeren van de behoefteanalyse in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verder wijst de Raad erop dat de Raad van State de redenering niet volgt dat in het kader van de behoefteanalyse wel kan rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen eigen aan verzoeker (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940: “De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.”)

Waar verzoeker verder opnieuw verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie, merkt de Raad, net zoals in zijn arrest nr. 262 617 van 19 oktober 2021, wederom op dat de situatie van verzoeker als derdelander familielid van een Belgische moeder niet valt onder de draagwijdte van de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie artikel 3, 3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn) en dat dit arrest een uitlegging geeft van de artikelen 2 en 7 van die Richtlijn.

Verder gaat verzoeker opnieuw uitgebreid in op een schending van artikel 20 van het VWEU en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande.

De Raad heeft evenwel reeds in zijn arrest nr. 262 617 van 19 oktober 2021 dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft artikel 20 van het VWEU wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie zich reeds verschillende malen in analoge zaken over de draagwijdte van deze bepaling heeft uitgesproken. Zo bijvoorbeeld in het arrest RH waar verzoeker zelf in voetnoot naar verwijst. In dit arrest herhaalt het Hof in de punten 37 en 38 dat het burgerschap van de Unie iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf verleent op het grondgebied van de lidstaten. In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontnomen [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 49 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. In de punten 39, 40 en 41 herhaalt het Hof van Justitie dat het Hof reeds heeft vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontnomen [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 51].

De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C 82/16, EU:C:2018:308, punt 52 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Hieruit volgt volgens het Hof van Justitie dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zouden zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend.

In casu is het evenwel duidelijk dat indien aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend, dit niet als gevolg zal hebben dat verzoeker en zijn Belgische moeder feitelijk genoopt zullen zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Zoals reeds aangehaald, is niet betwist dat verzoeker immers een verblijfsrecht heeft in Italië. Verder heeft het Hof van Justitie reeds in de zaak KA van 8 mei 2018, waarin ook een uitlegging wordt gegeven aan artikel 20 van het VWEU, reeds in punt 68 gezegd dat een loutere financiële afhankelijkheidsverhouding niet afdoende is om de Belgisch staatsburger ertoe te dwingen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten. Thans is de Raad dan ook van oordeel dat er redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan dat het niet toekennen van een verblijfsrecht aan verzoeker geen schending inhoudt van artikel 20 van het VWEU.” (eigen onderlijnen)

Zoals supra aangehaald, heeft verzoeker geen cassatieberoep ingediend tegen dit arrest en dient hij de kracht van gewijsde te respecteren.

Thans komt verzoeker erop terug dat de gemachtigde geen minutieus onderzoek gedaan heeft naar de grondrechten en naar de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn familie.

De Raad volgt dit niet in die zin dat de gemachtigde wel heeft onderzocht of hij kan aantonen ten laste te zijn van zijn Belgische moeder in functie van wie hij gezinshereniging vraagt en dus of er een afhankelijkheidsrelatie van verzoeker ten opzichte van zijn moeder bestaat. Hij motiveert immers uitdrukkelijk dat verzoeker een jongeman is die wel degelijk ertoe in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien, hetgeen verzoeker niet betwist, en dat er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie zoals bedoeld in artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat eveneens als motivering om aan te nemen dat geen afhankelijkheidsrelatie bestaat van verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon in het licht van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. Verzoeker haalt immers geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan van hem ten aanzien van zijn moeder en zussen.

Verzoeker doelt weliswaar op de afhankelijkheidsrelatie van zijn moeder en zussen ten aanzien van hem en dat dienaangaande geen concreet onderzoek is gebeurd naar de vraag of er een risico bestaat dat het gezin het grondgebied van de Unie moet verlaten en dus niet langer kan genieten van de rechten die voortvloeien uit het Unieburgerschap in het licht van artikel 20 van het VWEU. Dit is niet gebeurd, terwijl er dienaangaande volgens verzoeker een motiveringsplicht bestaat in hoofde van de gemachtigde. De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad dit onderzoek niet heeft gedaan maar wijst erop dat de aanvraag, die is overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 juni 2022 en die in het administratief dossier zit, ook nergens stelt dat het een aanvraag zou zijn op grond van artikel 20 van het VWEU. Verder volgt de Raad niet dat er automatisch uit een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belgische moeder gestoeld op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet afgeleid worden dat de gemachtigde uit eigen beweging moet motiveren waarom er ook geen verblijfsrecht moet worden toegekend op grond van artikel 20 van de VWEU.

Dit blijkt ook uit het arrest RH van 27 februari 2020 (C-836/18), waar verzoeker zelf uitgebreid uit citeert. In punt 52 stelt het Hof van Justitie:

“Waar de nationale overheden niet verplicht zijn om systematisch en uit eigen beweging na te gaan of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU, aangezien het aan de betrokken persoon is om de bewijzen aan te dragen op grond waarvan kan worden beoordeeld of de toepassingsvoorwaarden van artikel 20 VWEU zijn vervuld, zou de nuttige werking van dit artikel in gevaar komen wanneer de derdelander of de Unieburger die een familielid is, verhinderd zou worden de bewijzen over te leggen op grond waarvan kan worden beoordeeld of er tussen hen een afhankelijkheidsverhouding in de zin van artikel 20 VWEU bestaat (zie naar analogie arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punten 75 en 76)” (eigen onderlijnen). Hieruit blijkt dat de nationale overheden niet verplicht zijn uit eigen beweging na te gaan of er een afhankelijkheidsrelatie is in de zin van artikel 20 van het VWEU.

Bijgevolg kan de Raad geen schending aannemen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker voorgaand betoog ook in verband brengt met artikel 42 van de Vreemdelingenwet, dat onder meer oplegt rekening te houden met alle elementen van het dossier, kan de Raad niet volgen. Ook uit die bepaling kan niet afgeleid worden dat de gemachtigde spontaan een onderzoek naar artikel 20 van het VWEU zou moeten doen.

Hoe dan ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangehaald door verzoeker zowel in het arrest RH, als in het ander recenter arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 C-451/19 en C-532/19 Subdelegación del Gobierno en Toledo t. XU en QP stelt dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat een lidstaat een verzoek om gezinshereniging, wanneer het wordt ingediend ten gunste van een derdelander die een gezinslid is van een statische Unieburger afwijst op de enkele grond dat de Unieburger voor zichzelf en dit gezinslid niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste komen van het nationale socialebijstandstelsel, zonder dat is onderzocht of tussen beiden een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat bij weigering van een afgeleid verblijfsrecht aan de echtgenoot, de Unieburger gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten en aldus het effectieve genot zou verliezen van de belangrijkste rechten die hij aan zijn status ontleent.

In casu blijkt dat de gemachtigde de aanvraag gezinshereniging niet op de enkele grond heeft afgewezen dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn. Hij heeft de aanvraag afgewezen omdat verzoeker niet ten laste is van zijn Belgische moeder.

Bijkomend stelt het arrest RH, waaruit verzoeker citeert in punt 41 dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend. De Raad herhaalt wat reeds in arrest nr. 262 617 werd gesteld, nl. dat verzoeker, als erkend vluchteling in Italië niet kan gedwongen worden het grondgebied van de Unie te verlaten, en dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon (en twee zussen) door de beslissing het risico lopen het grondgebied van de Unie te moeten verlaten. Het Hof van Justitie heeft immers, zoals ook aangestipt in het voormeld arrest nr. 262 617, in het arrest KA van 8 mei 2018 gesteld dat een louter financiële afhankelijkheid niet voldoende is om de Belgische staatsburger ertoe te dwingen het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In die zin verschilt de huidige zaak ook van de zaak van de Raad nr. 287 758 van 19 april 2023 waar de raadsman ter zitting naar heeft verwezen. In die bijlage 20 werd de aanvraag gezinshereniging wel enkel geweigerd omwille van onvoldoende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, had verzoeker niet enkel gewezen op een financiële afhankelijkheid, doch ook op een gezondheidsproblematiek van diens Belgische partner en betrof het geen verzoeker met een internationale beschermingsstatus in een ander Unieland.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen in het licht van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, kan de Raad dit niet vaststellen. De huidige vierde aanvraag werd ingediend op 23 juni 2022 en de beslissing werd genomen op 19 december 2022. Dat de kennisgeving veel later is gebeurd, is niet relevant in het licht van artikel 52, § 4 dat enkel vereist dat de beslissing wordt genomen binnen de zes maanden.

De Raad volgt verder niet dat de gemachtigde in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 23 juni 2022 ook uitspraak had moeten doen over de aanvraag van 26 september 2022 op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit. Dit betreft een geheel ander type van aanvraag dat drie maanden later werd ingediend en dat zijn eigen beloop kent. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de aanvraag van 26 september 2022 niet in overweging zou genomen zijn en mocht dit wel zo zijn, dan heeft verzoeker dienaangaande een afzonderlijke beroepsmogelijkheid.

Waar verzoeker nog terugkomt op de vraag of hij als erkend vluchteling niet gewoon het recht heeft om zich in een ander Unieland te vestigen om dichterbij zijn familie te zijn als hij werkt en dienaangaande ook een prejudiciële vraag suggereert, is de Raad hier ook reeds in het voormelde arrest op ingegaan. Toen stelde de Raad: *“Waar verzoeker stelt dat hij gewoon wenst te leven bij zijn familie en te werken uit dank voor de inspanningen van de familie is dit lovenswaardig doch niet voldoende om een recht te hebben op gezinshereniging in functie van zijn Belgische moeder. Anders dan verzoeker stelt, bestaat er niet zoiets als een recht voor een erkend vluchteling om zich in een andere lidstaat te vestigen louter om de reden dat men dichterbij een familielid wil zijn zonder aan de voorziene voorwaarden te voldoen. Verzoeker kan steeds in eigen naam een aanvraag richten tot de gemachtigde op grond van artikel 9 of 9bis van de Vreemdelingenwet teneinde om persoonlijke redenen een machtiging tot verblijf te verwerven. Het nationale recht voorziet eveneens in artikel 49, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 93 van het Vreemdelingenbesluit in een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus voor personen die in een andere lidstaat als vluchteling zijn erkend. Verzoeker stelt verder dat volgens de rechtspraak van het Hof blijkt dat een aanvraag tot gezinshereniging een aanvraag is tot erkenning van het familieleven en dat de staat met alle elementen rekening moet houden. Ook al kan de Raad volgen dat elk verzoek tot gezinshereniging kan gekaderd worden binnen een verzoek tot erkenning van het gezinsleven, toont verzoeker met deze vage stelling geen schending van enige regelgeving aan. Indien moet aangenomen worden dat verzoeker van oordeel is dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met het feit dat hij erkend vluchteling is in Italië, kan de Raad niet anders dan antwoorden dat ook indien een verzoeker een erkend vluchteling is, nog steeds de voorwaarde geldt dat hij, indien hij op grond van de artikelen 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet een gezinshereniging wenst met zijn Belgische moeder, dient aan te tonen van haar ten laste te zijn.”* De Raad kan volstaan met hiernaar te verwijzen en aan te stippen dat hij het niet aangewezen acht de prejudiciële vraag te stellen aangezien dit niet nodig is voor de oplossing van het geschil. Nu een arrest van de Raad nog vatbaar is voor hoger beroep, stelt zich ook volgens artikel 267 van het VWEU geen verplichting om de vraag te stellen.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat de gemachtigde artikel 8 van het EVRM heeft geschonden en artikel 7 van het Handvest, stelde de Raad reeds in voormeld arrest:

“Waar verzoeker meent dat in casu enkel een lineaire toepassing heeft plaats gevonden van de wet zonder rekening te houden met de fundamentele rechten, zijnde het recht op een familieleven zoals neergelegd in het EVRM en het Handvest, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker doelt op artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. In deze kan de Raad weinig anders dan vaststellen dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof de proportionaliteitstoets en belangenafweging waarvan sprake in artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en mutatis mutandis GwH 121/2013 26 september 2013, B. 64.7 en 64.8). Verweerder wijst in de nota eveneens op die rechtspraak. Bijgevolg, nu supra is vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals voorzien in artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad van State ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In bepaalde uitzonderlijke gevallen kan uit artikel 8 van het EVRM evenwel een positieve verplichting voortvloeien een verblijfsrecht toe te staan. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. In casu wijst verzoeker op het feit dat zijn moeder en zussen afhankelijk zijn van zijn financiële steun en stelt hij elders in het verzoekschrift dat het voor zijn moeder onmogelijk is om het Belgisch grondgebied te verlaten. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet toelicht waarom zijn moeder het Belgisch grondgebied niet zou kunnen verlaten. In casu is niet betwist dat verzoeker in Italië lang heeft verbleven, daar heeft gestudeerd, daar de taal heeft geleerd en hij er een verblijfsrecht heeft als erkend vluchteling. Indien een afhankelijkheid bestaat van de referentiepersoon (en eventueel zijn zussen) ten aanzien van verzoeker en zij eigenlijk ten laste is/zijn van verzoeker, is het de Raad niet afdoende duidelijk waarom geen gezinsleven of gezinshereniging in Italië met verzoeker mogelijk zou zijn.”

Een schending van de artikelen 40ter, 42 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM en de Burgerschapsrichtlijn), van artikel 20 van het VWEU of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet. Evenmin kan een manifeste appreciatiefout aangenomen worden.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES